

Dies de càmping vora el Loira

La vida al càmping d'estiu pot portar alguna dolcesa matinal. Ens hem llevat tard. La companya troba en l'ablució del matí una felicitat sublim que faria empal·lidir les dones que entren en una gran catedral per senyar-se amb aigua beneïda. Els càmpings municipals, a França, tenen una certa cura en les dutxes. N'hem vist de tots colors en el recorregut pel Loira. La calma del riu, plena de braços i d'afluents, ens encomana una certa ataràxia.

Mentrestant el prat a la vora de l'embarcador és buit. Al lluny, com en una estampa del segle XIX, els companys d'expedició ciclista feien negen fent l'esmorzar. No paren.

Bufa vent de l'Atlàntic. Som a prop de la desembocadura. El fred ens fa buscar el sol. Gela. Movem taula i cadires de sota els arbres cercant el sol. És un pícnic mòbil. Passa una negra prima de la Martinica i giro el coll. La companya riu. Fem el cafè, pelem la fruita, rentem els plats i els bols d'ahir al vespre. Rituals.

Al lluny, el reflex del Loira lluent. La terra és plana. El cel és en suspens. El temps rutlla lentíssim. El sol va pujant dalt del cel cap al migdia solar amb una parsimònia exemplar.

Fins que ens encavallem a la bici, la percepció del temps és molt lenta, molt baixa. Encabim la darrera cadira a l'automòbil. Tanquem

la porta. El prat, quan marxem nosaltres, és més buit. Al lluny queden la renglera d'arbres pentinats pel vent. No hi ha tendes parades. Queden naufragats els records de l'excursió d'ahir: ens vam perdre. Vam errar el camí. Veloçment vam passar per un entaulat on uns músics cubans assajaven l'actuació de la nit, vora el riu, amb les cadires parades de l'alberg, buides. "Muchachito, todo se paga en la vida", deia la tornada de la cançó. Una parella ballava: ell alt, ella menuda. I nosaltres, rabent, riu avall. Cap a l'estuari.

Dos xiquets roden en bicicleta cap a l'embarcador quiet. Dues barques varades. Només bufa el vent, només puja el sol. La negra de la Martinica parla francès. És acompanyada pel seu *partner* francès.

Vora el càmping passen les vies del tren. Ahir al vespre, fosquejant, cansats de la jornada, vam veure passar els trens veloços -ràfegues de llum i finestres il·luminades- amb el posat superb de la velocitat. No hi ha temps per a la malenconia. Passen com un xiulet. Passen vora la vila d'Oudon. Passen i roden com una rebufada que remou l'aire. Pas-

ANDREU LONCÀ

COMPARTIR UNA AVENTURA COM LA RUTA CICLOTURISTA DEL PAÍS DEL LOIRA ÉS UNA EXPERIÈNCIA MOLT ENRIQUIDORA

sen i sents ganes d'entrar a la tenda, fosca i tancada com una cova. Passen i tens ganes d'aclucar els ulls. És la penúltima etapa.

Després-demà veurem l'oceà Atlàntic davant nostre com una vaga línia a l'horitzó. Ens sorprendrà el llarg i altíssim pont de Saint Nazaire que travessa l'estuari del Loira. El darrer pont abans de l'oceà. La llum és vivíssima. Dalt d'un turó davant de l'estuari ens fem la darrera fotografia.

Prenem l'automòbil, posem la clau al contacte i baixem cap al sud. Cap al gran sud.